

Gorenjec

List za gospodarstvo, socialno politiko in prosveto

Uredništvo in uprava, Strossmayerjev trg 1
Tel. št. 73.

Leto XXI.

Št. 28.

Kranj, 10. julija 1937.

Izhaja vsako soboto.

Naročnina: celoletno 40.- Din, polletno 20.- Din,
četrtletno 10 Din.

Naše pismo

Kdo ljubi svoj narod?

Zivimo v času, ko so dnevne fraze prišle v modo. Poslušamo lepe zvone besede, za njimi pa je samo prazen zvok in nič vsebine. Tudi veliki narod in ljubezen do naroda sta zašli v to besedno modo. Poznamo može, ki se kar topijo v ljubezni do „milega naroda“, ki so neizčrpní v slavošpevih do njega in ki vsem drugim naravnost odrekuje pravico in zmoglost, da bi ljubili svoj rod. Poznamo danes veliko takih besednih junakov. Kako daleč je resničnost od njihovih zvonečih besed! Poglej v privatno življenje in primerjaj ga v preroški pozi na govorniškem odru! Sam sebi ne boš verjel! Ali pa je res, da v nobeni stvari človek ne more sebe bolj goljufati kakor takrat, ko se razdeli v dve osebnosti: v zasebnega sebičnega in javnega rodoljuba. To je tista hlinjena ljubezen, ki išče dobička zase. Če bi narod ničesar drugega ne delal, kakor da bi budno pazil, kako se bo otrešel svojih prevelikih častilcev, pa bi storil sam sebi največjo uslugo in korist. Med našim rodom ni veliko takih ljudi, ki bi ne znali ločiti med besednimi junaki in resničnimi delavci za narod. Ali vendar! Zakaj laž je tisočera in naščeperjena, resnica pa ena in preprosta. To na prvi pogled jemlje vid in vara trezno sodbo. Proti temu je samo eno zanesljivo sredstvo, da se spozna resnica. Poglej od besed proč in ozri se v dejanja! Svoj narod ljubi tisti,

kdor zanj dela.

Dela tisti, kdor pomaga svojemu narodu v razvoju in napredku, kdor dviga njegovo izobrazbo in prosveto, kdor mu ustvarja kulturne dobrine, kratko: kdor s svojim višjim znanjem narodu ob strani stoji, da bi mu bil svetovalec, učitelj in vodnik k boljšemu življenju. Na ta način raste v narodu kultura, ki ga usposablja za uspešno tekmovalstvo z drugimi narodi. To resnico hoče povdariti prosvetni dan s svojo razstavo. Pokazati hoče, kako ogromno delo so izvršila naša prosvetna društva za narodov razvoj in napredek. Za nami je par desetletij dela. To delo ni bilo omejeno na mesta, ampak je šlo do vseh posameznih vasi. Prirejali so se tečaji za fante, da bi se naučili biti dobri gospodarji, za dekleta, da bi bile dobre matere in gospodinje; ustanavljale so se knjižnice, da bi ob lepi knjigi rastla ljubezen do domačega jezika, da bi se širilo duhovno obzorje ljudstva; gradili so se prosvetni domovi, da bi se v njih naši ljudje zbirali k delu in izobraževanju; prirejale so se narodne prireditve, da bi se poglabljala in vsemala ljubezen do domovine. Vse sile, ki so spale v narodu, so poskušala naša društva zbuditi. Danes, ko se oziramo na izvršeno delo, moremo reči: kljub mnogim žrtvam in včasih trenutnemu razočaranju je vendar pred nami nad vse lep sad trdega dela voditeljev in iskrenega ter požrtvovalnega narodovega sodelovanja. Če se ozremo okrog po svetu, najdemo veliko razliko med mestom in deželo. Kultura in prosveta se drži predvsem mesta, dočim dežela zaostaja daleč zadaj. Mi pa smo med tistimi redkimi, kjer je šel napredek vsega ljudstva vzporedno navzgor brez ozira na mesto ali oddaljeno vas. In da smo to dosegli, gre predvsem zahvala našim prosvetnim družstvom in njihovim požrtvovalnim delavcem, ki so poleg svojega dela in poklica žrtvovali svoj prosti čas zato, da bi od svojega odvračali

ga znanja delili svojim rojakom ter jih tako dvigali na stopnji kulture vedno višje in višje. Delo, ki se je pri tem izvršilo, se ne dá zabeležiti v statistiki, ki nam nudi le majhen vpogled v sadove dela. Toda predno so dozoreli sadovi, je bilo potrebno vložiti neskončno potrpežljivosti in podrobnega dela v pripravo, o katerih seveda statistika molči. Toliko bolj je zato prosvetni dan s svojo razstavo manifestacija dela in dejavne ljubezni za narod!

Pa še eno važnost imajo prosvetna društva. Vsako delo za narod ima dvojno vrednost. Eno vodi v razvoj, drugo v degeneracijo. Eno je koristno, drugo je parasit. Narod ima tako kot posamezni človek za svoje delo in življenje odgovornost pred Bogom. Vse delo za narodov razvoj in napredek ne sme nikdar izpred oči izpustiti, da mora tudi kulturni narod Bogu služiti in se zveličati. Zato je prava kultura samo tista, ki poleg časnega narodovega napredka ne zapravi večnega cilja. Večni cilj pa nam je po božji odredbi in načrtu dostopen zdaj samo po duhovniku in Cerkvi. Vsako naše delo terja v tem oziru večno odgovornost od nas. Še tako veliko delovanje nima in ne more imeti nobene vrednosti, če ni katoliško, kakor je še tako posvetno delo, če se podreja in uvršča kot podlaga zadnjemu in večnemu cilju, katoliško. Odtod tista dvojna cena vsakega dela za narod, cena, ki ni od nas odvisna. Zato moramo nenehoma in vedno znova povdarjati, da vrši pravo delo za narod samo tisti.

kdor ga ohrani katoliškega.

To je bil tudi tisti zadnji razlog, ki je slovenskega duhovnika tako tesno privezal na prosvetno delo in društvo. Ko se je v naši polpreteklosti dvignila splošna izobrazba in ko se je pod vplivom svetovnih dogodkov tudi narodna zavest prebudila, tedaj nekako je nastopil liberalizem, ki je obljubljal zadostiti narodovim težnjam po kulturi in prosveti v imenu neke prosvitljenosti, katere vso trhlkost moremo šele danes zadostno presojati, ko imamo prve izkušnje že za seboj. Slovenski duhovniki so takoj v začetku uvideli, kako usodne in dalekosežne bi bile posledice za zveličavno delo Cerkve med narodom, če se njegova vernost omeji samo na zasebno pobožnost v cerkvi in se vse ostalo narodovo življenje v javnosti razvija brez njenega vpliva in sodelovanja. Bilo je važno vprašanje, ali bo tudi v novi in prebujeni del narodovega duhovnega življenja proniknila Cerkve, ga življenjsko prilagodila vsej ostali duhovni smeri naroda in ga tako podredila zadnjemu cilju in poklicu, ki je čast božja in lastno zveličanje. To vprašanje je našlo sijajno rešitev, ko so duhovniki sami poprijeli za delo. Nadnaravna vzgoja v cerkvi je dobila prepotrebno dopolnilo in podlago v naravni izobrazbi ljudstva, kakor je bila časa primerna in jo je čas zahteval. Tako je nastal svojevrsten del slovenske kulture, ki mu je slovenski duhovnik vtisnil pečat krščanske kulture. Na ta način so se naši ljudje obvarovali takrat zapeljivega in danes že trhlega liberalizma.

Prav ta točka je bila nekaterim tako hud trn v peti, da so kulturna žarišča naših prosvetnih domov s silo zaprli prav ob času, ko so bila najbolj potrebna. Že je namreč začel dvigati glavo nov sovražnik komunizem hujši in doslednejši od liberalizma in začel je z isto taktiko dobrikanja in obljubljanja. In

ko bi morala prosvetna društva stražiti slovensko krščansko kulturo pred njenim najbolj zagrizenim sovražnikom, tedaj so morala nasilno počivati in — molčati. Hvala Bogu, tudi ta pega iz naše preteklosti je danes že odpravljena! Zdaj naši domovi stojijo in delajo. Vsak, komur je mar napredek in resni-

čni blagor našega ljudstva, naj pristopi in pomaga delati in graditi naprej. Dve veliki nalogi čakata v bodočnosti delavcev: utrditi proti nečloveškemu komunizmu in poglobljeno krščansko gledanje na svet in njegovo dogajanje, kar je že del katoliške akcije!

Prosveta in politika

Mal narod smo. Prešla so stoletja, ko nas zunanji svet sploh ni poznal. Često se sprašujemo, kako je bilo mogoče, da smo se ubranili tujega navala v tisti dobi in se čudimo, da smo mogli stopiti v politično areno, ko je v Evropi zmagała demokracija. S skepsko smo često gledali na neenak boj z Nemci in Italijani, ki so sistematično širili svojo moč in vpliv na naši zemlji. Ko smo večji del našega naroda mogli nasloniti na naravno zvezo z brati Hrvati in Srbi, so mnogi obupavali in mislili, da niso za nas izgubljeni samo primorski in koroški Slovenci, ampak da bomo tudi mi sami, kar se nas je rešilo v našo svobodno državo, morali prevzeti kulturi in jezik naših bratov. To mišljenje si je osvojila celo neka skupina, ki se je na ta način hotela rešiti obupne opozicije in priti na oblast ter s pomočjo nekih centralističnih tendenc s silo in terorjem doseči večino. Prvaki te stranke so ugotovili, da čez 20 let ne bo več Slovencev. Preživeli pa smo skoraj 19 let in se zdi, da smo danes močnejši in bolj strnjeni kot smo bili kedaj koli ter da tudi našim primorskim in koroškim Slovincem raste pogum in se jim obetajo svobodnejši časi.

Nehote se sprašujemo, kako je bilo mogoče v preteklosti vse te navale na našo narodno samobitnost ustaviti in kako je mogoče našo silo vzdrževati neokrnjeno in nezlomljeno.

Smelo lahko trdimo, da je naš narod mogla ohraniti le njegova visoka kultura. S slovenskimi evangeliji se je začelo. Katoliška cerkev je postavila narodu temeljno osnovo v verskem in moralnem življenju. Slovenski kmet je slišal v cerkvi slovensko besedo. To se je godilo v vseh stoletjih in se še danes vrši celo tam, kjer se slovenskega duhovnika preganja radi njegove slovenske besede.

Kdor pa hoče uveljaviti svoje pravice, mora tudi gospodarsko kaj veljati. Ni morda slučaj, da je bil prvi slovenski politični list predvsem gospodarski list. Osvoboditev našega preprostejšega človeka od tujega gospodarja je bila predpogoj za vsako politično udejstvovanje.

Ali pa je bila osvoboditev našega malega kmeta, našega obrtnika in delavca možna brez istočasne, če že ne predhodne izobrazbe? Politični boji Slovencev prejšnjega stoletja so se izčrpavali v boju prvakov za uveljavljanje slovenskega jezika v uradih in šolah, v boju za uradniška mesta in v boju za občinske in druge zastope zlasti v pomembnejših mestih. Sporačno pa so se že javljali prvi pionirji slovenskega združništva, ki naj bi dalo preprostejšemu narodu gospodarsko moč in osvoboditev od tujega kapitala. Vse to pa je bilo še premalo ter je tujec leto za letom nevarnejše ogrožal našo narodno samobitnost.

Katoliški prepoved je na široko in globoko zasejal nova semena, prikladal na dan nove sile in združil ter povezal najbolj zdrave sile naroda v enoto.

Začel se je resen gospodarski boj s tujcem in z domačim oduštvom. Na široko so se začele ustanavljati kreditne in gospodarske zadruge, ki so osvobodile našega malega človeka od gostilničarjev in kramarjev in ki so ustvarjale pogoje za ustanavljanje velikih narodnih podjetij. Videli smo, da se je mnogo poskusov tudi ponesrečilo. Manjkalo je še predhodne prosvetne organizacije. Naši voditelji so pričeli ustanavljati prosvetne organizacije. Spoznali so, da ne more uspevati trajno nobeno kolektivno gospodarstvo in nobeno politično udejstvovanje brez temeljite krščanske prosvete. Liberalizem je razoral narodno gospodarstvo v peščince in razkril smisel za skupnost. Treba je bilo nove vzgoje, novega človeka.

To nalogo so izpolnile naše prosvetne organizacije.

Se pred kakimi 40 leti so naše vasi nudile žalostno sliko. Pretepaštvo je bilo na dnevnem redu. Vsa javna zastopstva so imeli v rokah po večini podeželski gostilničarji in kramarji. Mali človek ni bil vpoštevan. Z ustanavljanjem prosvetnih organizacij v zvezi z verskim in moralnim prepovedom, ki je dobil vidnega izraza v naših Marijinih družbah, je začel boj proti pijančevanju in veseljačenju po gostilnah, kjer se je odigravalo vse javno življenje, ter širiti in utrjevati smisel za široko ljudsko izobrazbo. Javno življenje se je preneslo iz gostiln v ljudske domove, kjer so se vzgajali bodoči sodelavci na kulturnem, socialnem, gospodarskem in političnem polju.

Ni zgolj slučaj, da je ljudstvo vrglo iz vseh zastopstev vse gostilničarje in kramarje, ki so črpali svoj zaslužek iz svojega prednostnega položaja kot župani idt. Na svojih položajih so ostali le še oni, katerim že preje gostilna ni služila za sredstvo izkoriščanja.

Blagodejen vpliv te krščanske prosvete se je kmalu pokazal. Tam, kjer so se ustvarila močna prosvetna društva, z mladinskimi organizacijami, so prenehali vaški poboji in čezmerno pijančevanje.

Tudi naše kreditne, gospodarske in strojne zadruge so dobile pravo hrbtenico v članih, ki so izšli iz prosvetnih organizacij. Smisel za skupnost je zopet rastel. Strokovne organizacije so dobile najboljše delavce ravno iz vrst naših prosvetnih organizacij. Na široko začeto delo se je nadaljevalo na globoko. Mirno, brez hrupa in kričanja se je izvršil in v kolikor še ni dovršen, se še vrši ta proces v naši vasi.

Naša vas je že pred vojno vzvetela. Gospodarstvo posameznika, in celote se je zboljšalo, gospodarska moč naroda se je zvišala. Ugled celote je rasel. Vojna je sicer zavrla začasno delo ni ga pa mogla ustaviti. Kljub povojni psihizi se je začel narod po vojni zopet zbirati okrog praporov naših prosvetnih in mladinskih organizacij. Nezlomljivost naše narodne samobitnosti se je še bolj pokazala in povojna psihiza, ki je dolgo časa zajemala duše, je polagoma izginjala. Naše prosvetne organizacije so vršile s svojimi kulturnimi in vzgojnimi prireditvami ogromno socialno, narodno in kulturno delo, ki je imelo v svojih posledicah odločilen vpliv na vsa naša javna vprašanja. Bilo je to tako narodno in državotvorno delo, da se nobena druga organizacija ne more z enakim ponasati.

Ako sedaj prebiramo odioke, s katerim so bila naša prosvetna društva in mladinske organizacije razpuščene, češ, da so sodelovale pri protidržavnih demonstracijah, se nam zdi to le še komaj verjetne sanje. Zadelo so oblastveniki, v kolikor so bili uverjeni, da imajo prosvetne in mladinske organizacije mogočen vpliv na razvoj vsega javnega torej tudi političnega življenja. Toda ta vpliv ni imel protidržavne tendence, ampak nasprotno visoke vrednote za našo državno skupnost. Njim pa ta vpliv ni šel v račun, ker so radi osebnih in strankarskih ozirov verjeli, da slovenski narod nima bodočnosti. Ko so razpustili takorekoč edino slovensko politično udejstvovanje, niso pa uničili njegovega ponosa, smisla za žrtve in za skupnost. Narod se je še bolj oklenil svojih prosvetnih in mladinskih organizacij. Radi tega so oblastniki razgnali tudi prosvetno organizacijo. Ubili pa niso njenega duha. Najboljši borci za svobodo in demokracijo, ter za priznanje naše posebne kulture in narodne samobit-

nosti ter najstanovitnejši borci za naše gospodarske koristi so izšli iz naših prosvetnih in mladinskih organizacij. Prekinjena je bila vzgoja mladine, niso pa klonili oni, ki so jih vzgojile naše prosvetne organizacije.

Borba je venčana z uspehom. Zopet se dviga iz razvalin naša prosvetna organizacija ter zopet privablja v svoj krog in pod svoje prapore mladino. Niso še odstranjene vse ovire za popoln razmah. Verujemo pa, da bo mogla

tudi naša mladina v doglednem času nemoteno vršiti svojo visoko kulturno-zgodovno nalogo in da bo ta mladina mogla dati v bodoče svojemu narodu na razpolago vse svoje zdrave sile, na vseh poljih javnega udejstvovanja. Njena dobra kulturna vzgoja v naših prosvetnih organizacijah nam je porok, da bo naš narod tudi v bodoče držal in vzdržal na svoji zemlji ter združil brate onkraj Karavank in Julijskih Alp v lepi skupni naši jugoslovanski državi.

skrbel. Letaki že vabijo meščane na „Novo pošto“, a prevelika občutljivost nekaterih grozi, da se bo vse podrla. Se gostilničar začne nagajati prav pred prireditelji. Ali so ga peveci podkupili, kdo ve? Naj pijejo družtevski na veselici, le miz jim ne da, ker jih rabi tedaj sam v svoji gostilni. Pogajanja! Gospodar se ne vda. „Kdor hoče biti vesel in piti, ta naj pride k meni v gostilno!“ to je bil gostilničarjev odgovor.

Kaj zdaj? Režiser Valentin je žalosten. Kdo naj plača plakate katere je naročil na svojo odgovornost? Hiti k g. dekanu. Posreduje. Društvo bo imelo svoj Silvestrov večer!

Polna dvorana. Burka „Kmet Herod“ je bila zabavna, a premalo naučena, kot navadno v takih prilikah. Za tombolo so meščani podarili

nekaj dobrih zastoj, večino pa so morali prireditelji kupiti. Pa tudi petja je bilo dovolj. Ne v zboru, hrivec Ivan je rešil društvo iz težkega položaja in spretni režiser Valentin. Sijajne misli so se mu rodile. Meščani niso dovolili graditi tovarno. Valentin je sedel, napisal besedilo, hrivec Ivan pa je pel, da ga je bilo veselje poslušati. „V Kranju pa le ne tovarn, le langsam fahren!“ Zaman so tedaj čakali v mestu vodovod. Tudi tu se je režiser privoščil meščanstva:

„Ker vode ni, pa vino pijmo, pa potrpimo!“

Ivan je pel in pel, dvorana pa se je krohotala, da ni moral dati vode kamen, če bi je kaj bilo v njem.

Nekaj listov iz kronike

Na vasi.

Fantje sede zvečer okrog župnika. Župnik jim govori o potrebi samoizobrazbe in vzgoje v nekakem društvu. Fantje odkimavajo z glavo. Može pa se spogledujejo, kaj naj to pomeni. Nikdar nismo slišali za to besedo, rasli smo brez društvenega dela, naši dedje in mi. Le zvezlen so dali za klobuk, kadar je bilo najhuje in začel se je boj za staro pravdo. A društveno delo? Niso razumeli. Župnik pa jim je razlagal novotarije, katere so nujno potrebne če naj se dvigne naša vas, če naj se povzpe gorenjska vas! Ali bo uspel? Že hodijo fantje po poljskem delu v društvo — „na zapuščen pod“. „Nekaj se uče“, tako se sliši in širi glas po okolici. — In v nedeljo popoldne, ko so v cerkvi odpeli litanije, vodi doslej neznana želja vaščane „na pod“. Poln je. Nekje pozvonil kot ura budilka, če zdvija sredi noči. „Sv. Nežo“ igrajo, ljudje vedo, a ne vedo kaj je to. In svetnica trpi na vzvišenem prostoru rablji jo mučijo. Ljudje gledajo, obsojajo to posvetnost, ki se norčuje iz verske resnice. Tudi drugod so proglasili igravce — za najslabšo vrsto ljudi, seveda pred dolgimi, dolgi leti. Psovke padajo, v vasi vznemirjenje, zamera. Le župnik, ta jih to uči? Nekaj ni v redu.

*

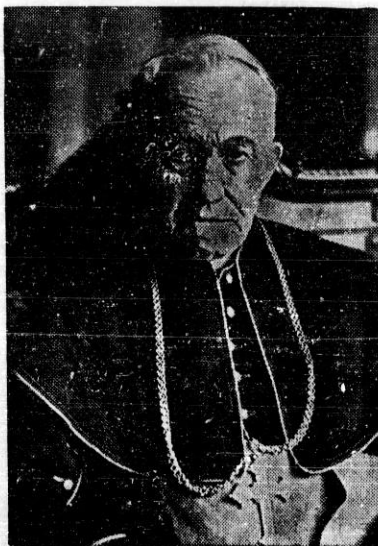
Ljudje se počasi razumeli klic novega časa. Čez nekaj let že prihajajo v družine časopisi, na vasi ne govorijo več samo o pšenici, repi. Naš narod je vzljubil novi zalet, odklenil se ga je in zvesto spremljal v bodočnost. „Ali danes ne bo nič v društvu? Tako so se spraševali v nedeljo popoldne po nekaj letih, kadar bi sicer moral iti posedat k sosedu in tarnat, namesto

da za par uric preganjajo „za pravdo in sree“ ali „Divjega lovca“. Gorenjski človek je zvest veri svojih dedov, a hoče tudi s časom naprej, hoče izobrazbe, hoče biti mesto ljudstva — narod. Danes so dali „Rokovnjače“. Ivan je bil v vlogi — naš rod že pozna satirične izraze — Nande! Rajko pelje preko odra debelo psino Lorda. Prepasana je kakor teliček z rdečim robcem. Počasi koraka čez oder, Lord namreč, Rajko je samo ob njem. In dvorani, nabito polni je to v veliko zabavo. „Da človeka, naučiš govoriti, to še gre, — a da pes stopa po taktu.“ — Pisatelj je prisoten. Po igri sedejo igravci okrog mize k malici. Z njimi pisatelj. Vsi so se bali, da težka igra ne bo uspela, ker drame še niso nikdar igrali. Bala so se za uspeh radi slabih moči, kateri niso imeli časa ne za učenje in ne za skušnje. A vendar kolik korak naprej! Par nezrelh fantičev se je tu in tam posmehnilo, (kako so se zmuznili v dvorano Bog ve, saj je bilo mladini prepovedano!) a med gledalci so padale tudi — solze. Tako sta igrala Wanca in Nande! In tudi pisatelj sam se je izrazil o posameznih igralcih prav povoljno.

V mestu.

Ljudje radi sodelujejo v društvu. Dati pa jim je treba tudi razvedrila. Kako? V gostilno gre lahko vsak dan! Ne, družbenosti je treba tudi med nami, svobodno naj se včasih giblamo v dvorani, nevezano. In Valentin je organiziral Silvestrov večer. Sestavil je program za prvi Silvester: kratka burka, mala tombola in petje. Vse bo dobro, le pevec se nekaj kujajo. Govorice se širijo okrog, kdo naj jih kontrolira, da so užaljeni, ker po zadnjem nastopu v društvu niso dobili — primerne večerje. Režiser je v

† Dr. Anton Bonaventura Jeglič

Na praznik Marijinega obiskovanja, ki je bil letos posvečen presv. Srcu Jezusovem, je umrl pastir in varuh naših duš nadškof Anton Bonaventura. Njega, ki si je izbral za svoje ško-

fovsko geslo adveniat regnum tuum per Mariam — pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji, je Gospod poklical k sebi na praznik Marijin, da prejme plačilo na božjem Srcu, h kateremu je vodil duše, ki mu jih je Gospod izročil.

Sejalec božji je bil blagopokojni nadpastir, ki je sejale seme božjih zlatih naukov prav po besedah velikega apostola narodov, ki jih naroča katoliškemu škofu: Oznanjaj besedo, nastopaj, bodi prilično ali neprilično, prepričuj, svari, opominjaj z vsem potrpljenjem in učenjem (2 Tim 4, 2). Da oznanjal je evangelij pravice in ljubezni, nastopal je, ko je bilo težko, neprilično. Kolikokrat ga je nanesla pot v državne prestolnice, Dunaj, Beograd, da je rot, prosil za narod svoj, za gimnazijo tam v St. Vidu in sto in sto drugih stvari, ki so težile njegovo trpeče srce. Sejal je seme božje besede v stolni cerkvi, v svoji ljubečih pastirskih pismih — katere preveva Duh božji. Oznanjeval je resnico božjo, kakor po vzgledu velikega duhovnika Kristusa hodil med svojim ljudstvom od župnije do župnije in ga krepil v zakramentu sv. birme.

Ta mož mnogo moli za svoje ljudstvo, je zapisano v sv. pismu. Pokojni vladika je mnogo molil za svoje ljudstvo po vzgledu božjega Odrašenika, ki se je po težkem dnevnem delu umaknil v samoto in vso noč premolil. V daritvi sv. maše, pri svojem evharističnem Bogu je do-

Gorenjci nosijo TIVAR-jeve obleke, ker so dobre in poceni

TIVAR OBLEKE

Škerbec Matija:

Šenčurski dogodki

(Dalje)

Po Radičevi smrti je dr. Maček prevzel vodstvo hrvaške politike. Težka in odgovorna naloga je to, česar se dr. Maček v polni meri zaveda. Čut za odgovornost je pri dr. Mačku silno lepo razvit. Ko se razgovarjaš z njim, dobiš nehotne vtis, da je vse to, o čemur se razgovarja, temeljito premislil in da so njegove sodbe sad resnega študija in prevdarka. Jasno je, da si ne morem prisvajati kake objektivne sodbe o njegovih političnih zmognostih in vrednostih njegove politične taktike. Vendar si dovoljujem izreči svoje osebno mnenje, da morda ni kak diplomat izrednih zmognosti ali politik izrednega formata, toda za vodstvo hrvaške politike je on kakor poslan od božje Previdnosti. Ko bi bil Radič živ, tako je moje nemerodajno mnenje, bi bila hrvaška politika doživela krah. Radič je bil sijajen ljudski tribun, kakor naš Krek, toda politik — ni bil. Dr. Maček pa zna držati linijo v hrvaški politiki, zna hrvaški narod, posebno kmete, ohraniti v enotni fronti, zna v težkih razmerah držati večino naroda na vajetih, da ne izbruhne v krvavo revolucijo. Prepričan sem, da je največja zasluga dr. Mačka, da med Hrvatini ni prišlo do krvave revolucije, ker je on principiarno in taktično proti vsaki krvavi revoluciji. Kar je bilo revolucionarnih akcij med Hrvatini v Jugoslaviji, so se vse izvršile proti volji dr. Mačka. Če bi bil kdo drugi imel v rokah hrvaško politiko zadnjih 10 let, bi bili v Jugoslaviji doživeli strahotne reči.

Dr. Maček je tudi kos balkanski politiki. Priznati inoramo, da so med Srbijanci sijajni politični taktiki, toda nikdar se ni nobenemu režimu posrečilo speljati dr. Mačka na led, kakor so — Radiča. Zdi se, da je vsa politika dr. Mačka podobna nekaki trdnjavski vojski, v kateri poveljnik hladnokrvno sedi v svoji močni trdnjavi in se ne da speljati na polje, kjer bi ga sovražnik mogel pobiti. Kaj vse so že poskusili, da bi premaknili

hrvaškega voditelja iz njegovih pozicij, a on se ne premakne, ne odstopi za las od svojih principov in hrvaških idealov.

„Nam se ne mudi, bomo čakali pa petdeset let ali več, toda dosegli bomo svoje prej ali slej“, tako končno navadno odgovarja. On trdno zaupa, da bo hrvaški narod dosegel svoj cilj. In to zaupanje v zmago zna vlti tudi vsemu hrvaškemu narodu, ki trpi in vzdrži s svojim voditeljem.

Meni se je prej zdelo pri hrvaški politiki marsikaj napačnega, kar Slovenci težko razumemo. Če pa govoriš z dr. Mačkom, pa vidiš, da ima vsa hrvaška politika pod Mačkovim vodstvom svojo upravičenost, še več, da je morda edino prava za hrvaške razmere. Hrvaško politiko je pač treba ocenjevati s hrvaškega stališča in ne s slovenskega. Kakor bi morali tudi Hrvatje slovensko politiko presojati s slovenskih vidikov.

Kakor hitro je bil pripeljan dr. Maček v Sremsko Mitrovico, je postala naša Kustodija veliko politično središče. Dr. Maček je dobival od vseh strani obiske, toda razen bližnjih sorodnikov je težko kdo dobil dovoljenje, da ga vidi.

Dne 26. maja so prispeli v Mitrovico Ljuba Davidović, Miša Trifunović in Joca Jovanović, voditelji najvažnejših srbijanskih strank. Prosili so, da bi smeli govoriti z dr. Mačkom. Jefto Pavićem in mojo malenkostjo. Toda razgovor z dr. Mačkom jim ni bil dovoljen, le midva s Pavićem sva smela na sodišču pred sodnikom nekaj razgovarjati se s „trema kralji“, kakor smo jim v Kustodiji dali priimek.

Na svoj god je dobil dr. Maček okrog 2000 pisem in dopisnic iz cele Jugoslavije, tako da je imela pošta v Mitrovici kar dovolj posla z njegovo korespondenco.

Najbolj zanimivi so bili naši razgovori ob času sprehoda po našem vrtu. Navadno smo se zbrali kakor trije ali štirje ali še večja družba, pa smo hodili po široki poti sem in tja vedno med živahno debato. Razmotrivali smo razna politična, socialna, pogosto pa tudi verska vprašanja. Včasih so bili naši pogovori kar zanimivi in živahni. Vmes je pa dr. Maček s svojim neizčrpnim humorjem krajsal

čas, da je dve uri kar naenkrat preteklo, ko je bilo treba nazaj v sobo pod — ključ.

Tekom osemmesecnega skupnega bivanja sem imel priliko zelo dobro spoznati značaj dr. Mačka. Posebno mi je imponiralo pri njem junaško prenašanje vseh žrtev za hrvaški narod. Nekoč je računal v naši družbi, koliko časa je že preživel v ječi v Jugoslaviji za hrvaško stvar, pa je naračunal — če se ne motim — skupne ječe celih osem let. Krivično je bil zadnjič obsojen na triletno ječo, pa se nikdar ni pritoževal nad krivico in ne nad svojo usodo. Z ironičnim nasmehom je nekoč rekel: „Jaz sem bolj na varnem v ječi, kakor zunaj. Zunaj nisem nikdar varen pred morilci. Saj so pomorili vse važnejše hrvaške politične osebnosti in to bi bilo gotovim osebnostim kar prijetno, če bi se znebili še mene.“ Dr. Maček je bolj šibkega zdravja. Težko je za bolehnega človeka v ječi. Toda vse neprijetnosti zopar je nosil hrvaški voditelj z moškim junaštvom, s polno zavestjo, da se žrtvuje za svoj trpeči narod. On je borec, ki ve, da mora biti pripravljena vsak dan žrtvovati tudi svoje življenje za svobodo hrvaškega naroda.

Isti dan, ko je prišel k nam dr. Maček, je jemal slovo dr. Jovanović, ko je prestal enoletno ječo. Povabili smo dr. Jovanovića v slovensko sobo, ki smo jo včasih v šali imenovali „slovenska republika“. Priredili smo malo gostijo, med katero je imel poslovlilni govor v imenu slovenske kolonije naš Janez Brodar. Že prej smo se domenili, da ustanovimo za one, ki so bili preganjani in zaprti „Klub zelene pravde“. Dr. Jovanovića smo imenovali častnim članom. Vombergar je napravil kar lično diplomo: v sredini Blejsko jezero s Triglavom, v kotu slovenska trobojnica, vse pa je obkrožala — zelena kravata. Ker ima vsaka država svoje „ordne“, je tudi naša „republika“ ustanovila „orden zelene kravate“, katere prvi in edini nosilec je bil dr. Jovanović. Brodar je Jovanoviću v slovo izročil diplomo o imenovanju častnim članom „Kluba zelene pravde“ in mu tudi izročil svečano zeleno kravato kot naš „orden“. Bilo je pri tem mnogo „heca“ in smeha.

bival one sile in moči, katero občudujemo v njegovem življenju. In res Bog je njemu katoliškemu škofu čudovito pomagal. Razlil je nanj blagoslov, ki ga je bilo deležno vse ljudstvo. V času njegovega vladikovanja je začetelo versko in prosvetno življenje v njegovi škofiji. Mladina se je zbirala v Marijinih družbah, orlovskih organizacijah. On jo je vodil z ognjem božjim, ki ga je bil tako poln. Kako ga je bolelo srce takrat v decembru l. 1929, ko je videl da mu podirajo to, kar je s tako ljubeznijo gojil in zalival. „Dragi fantje“, tako nekako je zapisal tiste dni v „Slovenec“, „srce me boli, ko vidim, da ste žalostni. Oklenite se svojih dušnih pastirjev, ki bodo s podvojenjo ljubeznijo skrbeli za vas.“ Kako vesel je bil, ko je videl da je v prekrasnih dneh evharističnega kongresa v Ljubljani znova zasijalo sonce svobode. Mladostno svež je bil, ko je videl, kako se zgrinjajo vrste ob Mariji iz Brezij, ki nas je obiskala v Ljubljani, in ob evharističnem Bogu, ki je pot resnice in življenje. Da, vladika Jeglič je ljubil mladino, ki naj bo Kristusova in Marijina. Učenci se mladini je zgradil prekrasni zavod sv. Stanislava, za katerega je živel, molil, delal in trpel. Slovanskemu svetniku, deviško čistemu sv. Stanislavu je posvetil, da se bo v njem vzgajal čist rod, ki je edini zmožen žrtev in dela za Boga in za narod. Kristus Zveličarju sveta ga je izročil, da bodo iz njega prihajali možje, ki bodo z božjim Zveličarjem delali in trpeli in z Njim slavili zmago nad temo in zlobo. S kako ljubeznijo je prihajal med nas. Dan njegovega prihoda je bil praznik za ves zavod. „Škof so prišli“, je šlo od ust do ust in mlada srca so se razveselila. Pa je prišel sam med nas v učilnice, še v razrede je prišel in nas vnel za vse lepo in dobro. Kolikokrat nas je gledal v gledališki dvorani, ko smo nastopali. Z očetov-

Kjer govori denar, vse drugo nič ne izda.

Tudi krivične sodbe se izrekajo v imenu pravice.

sko ljubeznijo je šel za našimi kretnjami in besedami in ob gniljivih prizorih si je obrisal oči.

Praznik Brezmadežne — 8. december. Leto za letom je prihitel med nas, nas navduševal za Njo, ki je vsa čista, ki je sedež modrosti, ki je prosila za njegove drage učence, da so napredovali v modrosti in vednosti pri Bogu in pri ljudeh. Poln radosti nam je potem pripeljal Marijine svetinje na prsi. Hvala Ti, blagi in plemeniti škof, da si zgradil slovenskemu narodu in njegovi mladini zavod sv. Stanislava! Bog te je izbral, da si nas obvaroval veliko budega, začrtal pa si nam jasno čisto pot, ki pelje do prave Modrosti. Zgodovina bo še pisala o tem velikem možu, ki ga je rodila slovenska mati in ga je Bog postavil za voditelja slovenskemu narodu.

Njegov spomin bo živel od roda do roda, saj je storil toliko dobrega, toliko plemenitega, kar je mogel le on, ki mu je Bog dal svojo posebno milost in blagoslov.

Pogled blagopokojnega nadškofa pa se je obračal v celjskih dneh tudi v prihodnost slovenskega naroda. „Naš čas je velik, ker dela veliko hudobijo, velik, ker dela mučenike in nam daje velike može“, je dejal takrat.

V miru počiva njegovo telo tam pri sv. Križu, a njegov duh živi. Tam pri Gospodu se raduje večnega miru, tam mu sveti večna luč, ki je Bog sam. Kako je v svojem zemeljskem življenju molil, delal, trpel za vse, tako v nebesih prosi za narod slovenski, da bo po njegovih zadnjih besedah ostal zvest katoliški Cerkvi, da bo velik dočakal velike čase, da bo zahteval povsod Boga in devico Marijo.

Večna Ti slava, naš pastir, spominjaj se svojih otrok tam pri Gospodu!

in nekaj šaljivih nastopov. Na programu je bila tudi violina, ker je novi učitelj na njo prav lepo igral. To je bila tudi senzacijska točka vsega programa. Ljudje so nestrpnost čakali njegovega nastopa. Seveda, da smo bili tudi vsi pevci in igralci silno radovedni za ta nastop. Zaželjena točka je prišla na vrsto. Vse kar je leželo po odru, se je lepo in spoštljivo stisnilo v kot za kulise in napeto pričakovalo. Pozvonim in zastor se razgrne. Mladi in elegantni gospod dvigne z umetniško kretnjo violino pod brado, nastavi lok in ves oder se zamaje. Teža sodelujočih v desnem kotu je bila prevelika, oder nenavajen te teže in je kapituliral. Sesedel se je in potegnil v globino vse, kar je bilo na njem. Le gospod je z violino na odru silno spretno balansiral, da tudi on ni omahnil v znak v globino. Pri ljudstvu ni bilo nikakega razburjenja, saj so vsi mislili, da je to le taka scena. Pogled v luknjo je bil res silno zanimiv. Kakih 30 oseb stisnjenih skupaj v globini, izbuljene in presenečene oči, češ, kaj se je vendar zgodilo? Vsi so molili roke kvišku, kakor

na tisti sliki, ki predstavlja vice. Šele, ko sem ljudem razložil, da ne moremo več igrati, ker ni odra, so se zavedli in buškali v smeh, dekleta v luknji pa v vik. No pa je šlo vse po sreči, nikomur se ni nič pripetilo, samo ljudje so bili neveljovni, ker niso vsega videli, kar bi morali.

Ne mislite, da je to samo tako napisano. V resnici se je vse to dogodilo in je res to napisana kronika nekega prosvetnega društva. Zapisal sem te spomine samo zato, da lahko vidite iz njih vso voljo do dela, ki jo imajo naši fanje in dekleta s svojimi voditelji. Čeprav je veter odnesel oder, čeprav se je dom podrł, čeprav se je oder sesul, nič ni oplašilo članov. Sli so in vse to popravili. To dela le močna zavest, da so jim prosvetna društva potrebna, saj dobe v njih toliko lepega in dobrega vsi, ki se hočejo izobraziti in s tem koristiti sebi in svojemu narodu.

Če bo te vrstice bral tudi oni, ki je vse to doživel (in jaz z njim) naj mi oprusti, saj takih s toliko poguma je malo, sicer pa pozna Pavleta.

Ob 25-letnici mašništva

je treba pred tujim kapitalom, pokazati je treba, da ima Slovenec tudi zmožnosti za gospodarja, ne samo za delavca, to ga je vžigalo, da je ustanovil sedaj tako cvetočo usnjarsko industrijo „Runo“.

Na 1. decembra 1928. leta je prišel v Kranj. Težko mesto. Industrija se je razmahnila v njem kot v malokaterem mestu v Sloveniji. Pa gospod je zaupal v Njega, ki daje za odgovorna mesta tudi milosti in moči za trud in napore. In njegova delavnost je spet rodila sadove. Kako lep dom imajo delavci tam ob Savi, da so preskrbljeni z vsem dobrim, pa še evharističnega Boga imajo v svoji sredi. Oživel je dijaški dom, preskrbel dom dijakinjam v Marijanišču. Polno je ustanov, ki jih je vzbudil sam, ali pomagal s svojimi temeljitimi nasveti.

Prav prosvetni dan je njegova zamisel. Kako ognjevit in vneto je pripravil za mesece nanj duhovnike svoje dekanije, da bodo vsi videli kaj zmora vzgoja po načelih katoliške Cerkve. Razstavo katoliške prosvete in umetnosti si je zamislil, se posvetoval in jo izpeljal, da bodo vedeli vsi, da Cerkev goji vse, kar je v človeku plemenitega in dobrega. Vsi naj spoznajo, da je človek, ki ga je oplemenitila krščanska vera, zmožen, da ustvari vse lepo. Vso slavnost pa naj preveva tista zavest, o kateri govori Gospod v svoji pridigi na gori: „Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela...“

Mens sana in corpore sano, zdrav duh v zdravem telesu so dejali že stari Rimljani. Prav po teh besedah je gospod dekan zasnoval in dogradil športni prostor kranjski mladini. Kako lep prostor je to tam za Hujanskim gozdičem. Toplega sonca in svežega gozdnega zraka je tam več kot dovolj. S kako ljubeznijo in veseljem je obiskal ta prostor, skoro sleherni dan, ga premeril in določil, kje naj bodo drogi, kje tribuna in eno in drugo.

A vse to delo naj služi le enemu: zveličanju duš. To ima gospod v mislih, vedno. Kranj ima v mislih zlasti tedaj, ko stoji pri oltarju božjem in prosi Jagu je božje, za vse, da bodo Njegovi, ki je zanje prelil svojo kri. Saj smo vsi, saj je tudi Kranj potreben božje pomoči in blagoslova od zgoraj.

Gospod dekan! Ob Vaši petindvajsetletnici mašništva, naj Vam tisti Kristus, ki prihaja na Vašo besedo med nas na oltar naše župne cerkve, obilno poplača Vaš trud, Vaše žrtve in Vašo molitev za lepi Kranj, na katerega se vedno z veseljem ozirate.

Kristus Bog naj družijo Vas in nas v eni sami božji ljubezni. Kristus naj blagoslovi Vašo svet, da bo rodila v naših srcih trideseteren, šestdeseteren, da celo stoteren sad.

V A B I L O !

Veliki dan 31. julija je pred nami. Ponosni Kranj bo v znamenju svojega spremenja na tisoče slovenske mladine, da bo manifestirala svoje prosvetno in kulturno delo, ki je vse povezano s cerkvijo. Ob tej priliki bo vsa dekanija proslavila tudi jubilej kranjskega dekana g. M. Škerbeca, ki praznuje 25. letnico svojega plodnega duhovniškega poslanstva. Vsa dekanija se bo v nedeljo združila okrog oltarja na Glavnem trgu, kjer bo g. jubilar maševal, in prosila za še večji blagoslov njegovega svečeniškega dela za dekanijo.

V svojem farnem krogu pa bomo ta dogodek proslavili v soboto (30. julija) ob 9. uri z večer s podoknico, katero priredi vsa fara. Vabimo meščane in vse farnane iz vasi, da se v obilnem številu udeležijo skupne farne gratulacije, katero bomo izrekli svojemu dekaniu.

V nedeljo pa bomo pri sveti maši prosili bož. Pastirja, naj še naprej obilno blagoslovi g. srebrnomašnika in naj nekoč tudi bogato poplača vse njegove žrtve, ki jih v svojem duhovniškem poklicu prinaša Bogu za svojo faro in kranjsko dekanijo.

B. Rangus
zlatar in sodni cenilec
v KRANJU

**Vpogled
neobvezen!**

Ure, zlatnina, srebrnina, očala, jedilno orodje, nalična peresa, kristal stekla itd. Vsa v to stroko spadajoča popravila se strokovno pod jamstvom točno izvrše. - Kupujem staro zlato in srebro.

Zahtevajte cenik!

Iz nezapisane kronike Prosvetnega društva — ali — korajža velja.

Ce je človeku usojeno, da „brezplačno“ ali po potrebi hodi iz kraja v kraj, marsikaj vidi in sliši. Skoro v vsaki fari je prosvetno društvo. Vprašaj, kdo najbolj deluje v njem, ti povedo povsod isti odgovor: kaplan ali župnik, redkeje še učiteljstvo. Ta dva stanova, duhovski in učiteljski, sta navadno najmočnejša podpornika vsakega našega prosvetnega društva na deželi. Kdo naj bi bil? Ponekod sami kmečki fantje, ki se sicer silno zanimajo za prosvetno življenje, ali nekdo pa le mora biti pogonska sila, ki daje društvu življenje. Kot rečeno, človek v različnih krajih marsikaj doživi, in nekaj takih dogodb, ki so resnične, naj tudi navedem.

Bilo je neke v revni in zapušteni fari. Prišel je nov in mlad župnik. Društva še ni bilo prav nobenega. Mladostna sila, ki je prekipela v njem, je sklenila, da zbere fante in dekleta in jih skuša pripraviti za društveno življenje. S čim in kako? Same besede že napravijo mnogo, ali potrebno je še kaj več. Pa se spomni na uprizoritve prve igre v fari. Zbere potrebne igralce, razdeli vloge, noben še ni nikoli igral — največ jih igre še videlo ni —, in prične. Z veliko navdušenostjo so postavili oder na prostem za velikim dvojnimi kozolcem. Oder so pokrili s plahetami, da bi bili varni pred dežjem. Vloge so igralci znali tako gladko in hitro izgovarjati, da šepetalec sploh ni prišel do veljave. Sredi drugega dejanja je pričela vleči burja vedno bolj in bolj. Na odru se odigrava višek scene, ko v zraku zafrota plaheta, ki jo je veter dvignil in neprostoovoljno premaknil daleč od odra. Ravno ko je veter razgalil oder, se vlije še ploha, ki razpodi prestrašene igralce v varno zavetje med gledavce. Sicer je bil ta nesrečni poizkus prestan, vendar je vtil v nezaupna srca dovolj poguma, da so s početim delom nadaljevali. Prva nesreča oz. nezgoda ob rojstvu prosvetnega društva. Bo še kakšna?

Igranje pod kozolcem ni vedno primerno in je prav nerodno. Pozimi pa je vohče onemogočeno. Potrebna je dvorana, kjer naj bi bili zavarovani vsaj pred vetrom, ki jim je že enkrat zmešal stene. Začela se je akcija za nov dom. Pobiralo se je od koč do hiše in kmalu je v bregu začel rasti nov dom, velik in lep. Ljudje so vesno pomagali pri graditvi s kulukom in radovednostjo — kot vedno. Da je kateri zabavljal, je tudi jasno, samo, da je njegov glas obmolnil med truščem, ki ga napravljajo zidarji in pomagači. In res nekega lepega dne,

baš opoldne se dvigne ponosna smreka na slemenu novega doma. Vse je veselo in zadovoljno. V tem splošnem veselju gredo vsi h tako potrebnemu in boljsemu kosilu, saj vihra smrečica na domu. Vse je veselo — samo vrag se je režal in motovilil okoli nove stavbe. Videl je menda naprej, da tu ne bo mesta za njega, ker se bo blestel križ na najvidnejšem mestu. Misel, da tu ne bo imel nič opravka, ga raztogoti, da spozna, kako gornjo steno novega doma. Trreessss in ponos fare leži na tleh ves razrušen. Krik — vik — kreg — komisije... Delo in zopet delo.

Pa je le šlo. Močna volja premaga vse ovire, pa četudi jih stavi sam vrag. Tako je tudi ta dom bil pod streho, ki je varno stala na novi stavbi. Veselo je bilo življenje pod njo. Petje in zdrav smeh, godba in igranje, predavanja, vse se je vršilo v najlepšem redu. G. župnik je bil lahko ponosen na vse to, saj je moral premagati toliko ovir. Pa tisti narodni izrek, da gre v tretje rado, je imel vsakdo v mislih. Pa kaj se hoče še pripetiti? Pod odrom je bil 2½ m visok prostor, kjer naj bi se napravila garderoba za rekvizite in kulise. Vendar pa se to ni bilo izgotovljeno — delo je čakalo boljših časov. Da bi se to zadnje dovršili, smo igrali in delali na vse načine, da si pridobimo novih sredstev. Tako smo pripravili za neko nedeljo res lep program. Mladinski nastop, godba, petje

Težko je trpeti; toda kdor ljubi in se bori, mora trpeti. In boljše je trpeti, kakor pa ne ljubiti. Zato ljubimo in trpimo, da v lagodnosti ne utonemo!

(Dörfler).

Odprodaja letnega blaga.

Razni ostanki.

CROBATH - KRANJ

Oglejte si naše izložbe, prepričajte se sami o res nizkih cenah. Ogled zaloge brezobvezen. Nihče Vas ne bo silil k nakupu.

Prosvetna razstava.

Po taboru na glavnem trgu bo otvorjena razstava v školi. Bivše sobane škofo Vidmarja so deset mesecev posvečene izobrazbi naših dijakov, sedaj v počitnicah bodo pa teden dni služile prosveti našega preprostega ljudstva. Vsa naša društva so zbirala razno narodopisno in umetniško gradivo v svojem kraju ter dala podatke o svojem delovanju. Nabrani material je skušal razstavni odbor urediti po zamisli g. dekana Škerbeca: pokazati, kako je skozi sto in stoletja cerkev pospeševala slovensko kulturo. Vera in prosveta sta pri nas sestri. Zato se nad vhodom v razstavo blešči napis: Veri in prosveti.

Ves material je razstavljen po sedmih lepih, prostornih sobah. V 1. nadstropju pokažeta dve sobi pestro gradivo, ki ga je zbrala Storičeva družina. Tržič je poslal svoje znamenitosti — stare slike in kipe, fotografije umotvorov po svojih cerkvah, slike romantičnih kotičkov in posebnih običajev, kako gredo po mestu otroci z ragljami, kako pred sv. Gregorjem spuščajo po Bistrici hišice in cerkvice, kako so l. 1920. sprejeli 'lagopokojnega regenta Aleksandra itd. Na 20 kartonih imajo tiskano poročilo o svojem nadvse delavnem društvu. Na enem izmed njih visi prepis dekreta iz l. 1932, s katerim je bilo društvu nasilno razpuščeno. Med orlovskimi diplomami više mednarodna priznanja. Omenjeni so voditelji katoliškega prosvetnega dela v Tržiču. Vmes vidimo že fotografije letošnje proslave 40 letnice društva.

Preddvor nam predstavlja svoj domači kraj in prosvetne delavce, posebno svojega velikega podpornika ameriškega župnika Savsa. Model planšarske kočice in razno žebrijarsko orodje kažejo posebnost kraja. Da se dramatsko zelo udeležujejo, dokazujejo fotografije prirediteljev Shakespearjevega Hamleta in Otele.

Sv. Jošt je poslal sliko Krekove socialne univerze in mnogo lepih starin.

Naklo ima med narodopisnimi in društvenimi spomini nekatere spomine na svojega rojaka škofo Vidmarja. Krize so poslane dokaze živahnega delovanja svojih društvenih odsekov. Kovor razstavlja sliko župnika Rifla, graditelja svoje cerkve in razne spomine na svoje društveno delovanje. Na sredi stene visi zastor starega odra iz Podbrezja, ki jasno dokazuje, kako je katoliška prosveta tudi v najmanjših vasi-
kah vzbudila smisel za gledališko umetnost. Med raznimi vabili in slikami se posebno ponosno odraža lokalni list „Podbreški glas“, ki je ta neznan kraj po zaslugi bogoslovca Štularja in Jegliča ter g. župnika Vondraška postavil na visoko kulturno stopnjo.

Predoslje se odlikujejo s svojimi delavnimi društvenimi odseki, prav posebej z dramatskim udejstvovanjem. Trboje se nam predstavljajo z odborom svojega društva. Smlednik je poslal pristni kmečki kočuh, ogromen rožni venec, posodo za taljenje loja iz l. 1722., votivne sličice iz cerkve in spomine svojega društvenega delovanja.

V drugem nadstropju je uporabljenih pet sob in hodnik. Na vogalu je meščanska soba s prvovrstnimi slikarskimi umotvori, ki so jih dali na razpolago ga. Pavšlerjeva, g. tajnik Engel-
man in ga. Kumrova. Na častnem mestu stoji

slika našega mladega vladarja, ljubljenege Petra II. Zraven je kmečka soba, ki so jo priredili Senčurci. Material je večinoma last g. Rabiča. Obe sobi kažeta, kako globoko se je v vsem življenju izražala vernost naših prednikov — meščanov in deželanov. Saj večina predmetov kaže nabožno okrasje.

V posebni sobi nastopa kranjsko prosvetno društvo. Velike znamenitosti ima šmartinska župnija. Tu vidiš spomin na hudo lakoto 1817., votivno tablo iz božjepotne cerkve na Bregu, sitarske statve itd. Največjo sobo zavzemajo umetnine iz Kranja. Stari rokopisi, misali, nabožne in zgodovinske slike naših starih mojstrov Layerja, Langusa, Mencingerja, Götzla itd. Častno mesto zavzema 500 let stari kip Matere božje, ki je bil šele letos dvignjen iz ropotije primskovske cerkve. Tudi hodnik je poln dokumentov cerkvene umetnosti. Vmes so tuintam razstavljene še razne drobne zanimivosti, doprinosi društev iz Gorič, Mavčič, Cerkelj, Velesovega, Besnice, kmetijske gospodinske šole itd.

Seveda je vse razstavljeno gradivo le majhen drobec ogromnega materiala, ki po naših krajih povsod dokazuje, kako vera in prosveta delujeta skladno, z roko v roki. Čeprav je sedanja razstava jako pomanjkljiva, nekoliko interesa bo morebiti le vzbudila za čuvanje predmetov, ki so izrazito naši. Tudi društveni od-
borniki bodo morda spoznali, kako delujejo druga društva in kako se razni društveni dogodki pozabijo, če ni nikogar, ki bi ohranjal spomine in dokumente. Temelji dela po naših društvih so krščanstvo in narodnost. Zato je zgodovina naših društev del zgodovine slovenskega naroda, ki jo pišemo mi sami in jo tudi mi sami ohranjamo svojim potomcem. Prosvetni delavci našega okraja, pridite na razstavo in natančno si jo ogledite!

Spored Prosvetnega dne v Kranju dne 11. julija:

Dopoldne:

Do 7.15 ure zbiranje udeležencev pri stavbi-
šču novega šolskega poslopja. Od tu je spre-
vod v mesto na Glavni trg, kjer bo točno ob 9. uri sv. maša. Po sv. maši se vrši tabor, na katerem bo govorilo več govornikov. Po končanem taboru se vrši sprevod v pozdrav gostom. Posamezne skupine naj se točno ravna po do-
ločilih rediteljev. V sprevodu bodo sodelovali tudi pevci in pevke, enako tudi možki in ženske.

Otvoritev razstave v Škofiji bo po končanem sprevodu. Odprija bo celi teden.

Popoldne:

Ob 2. uri litanije v župni cerkvi.
Ob 3. uri blagoslovitev igrišča „Na planini“. Pri pevskem koncertu nastopijo pevski zbori iz Visokega, Smlednika, Mavčič, Šmartna, Tržiča in Kranja, vsaki z dvema pesmima. Končno zapoje skupno vsi pevski zbori s pevovodjem g. Mohorjem Cirilom Nedvedov „Nazaj v pla-
ninski raj“ in D. Jenkovo „Molitev“.

Po tem se vrši telovadni nastop pri katerem nastopijo s prostimi vajami članice, člani, naraščaj, mladenke in mladi. Lena točka je na-
rodno kolo članice, spretnostni tek naraščaja in člani na orodju.

Okrepčila!

Kam pa po počitnicah? V „Knobleharjev za-
vod“, novoustanovljeno misijonistično v Dravljah pri Ljubljani, se sprejemajo dečki, ki žele po-
stati duhovniki in nekoč kot misijonarji delo-
vati v Kongregaciji misijonarjev presv. Srca. Letno plačilo je prav nizko. Tudi ubožni lahko prosijo za sprejem. Sprejemajo se dijaki vseh gimnazijskih razredov, v I. razred le taki, ki so že napravili sprejemni izpit na katerikoli gim-
naziji. Gojenci bodo obiskovali škofijsko gim-
nazijo v St. Vidu. Prošnjo za sprejem je prilo-
žiti: 1) krstni list, 2) šolski izkaz, 3) zdravniško
spričevalo. Natančnejša pojasnila daje vodstvo
Knobleharjevega zavoda Dravljice 148, p. St. Vid
nad Ljubljano.

Prosvetno društvo v Kranju priredi v sredo
dne 14. t. m. ob pol deveti uri zvečer v dvorani
Ljudskega doma žalno spominsko svečanost za
blagopokojnim nadškofom dr. Jegličem. Vabimo
vse člane društva, da se te prireditve polnošte-
vilno udeležijo. Počastimo s svojo navzočnostjo
spomin velikega moža!

Tatje v pralnici.

Gospodinja je stalno v skrbih, kako bo varo-
vala svoje dragoceno perilo. Ne dopušča, da bi se
zlorabljal brisača, niti da se zamaže prt, nad-
zira otroke, da se ne bi valjali v blatu in
prahu. In koliko še drugih skrbi! Uspeh pa je
ta, da se njeno dragoceno perilo zelo pogosto
prehitro raztrga. Ako gospodinja preišče, kaj
je vzrok tega prečasnega razpadanja perila,
bo ugotovila, da je temu krivo pranje s slabim
milom. Gospodinje, ki uporabljajo za pranje
redno Schichtovo milo Jelen, se lahko pohvali-
jo, da je njihovo perilo trpežno ter vedno
snežnobelo in čisto.

PEVCI IN PEVKE

se zberejo v nedeljo 11. julija t. l. točno ob
8. uri popoldne na Glavnem trgu v Kranju in
sicer na desni strani oltarja, kakor je bilo
naznanjeno pevovodjem.

Držite disciplino! Po 8. uri dostop na Glavni
trg ne bo mogoč.

Pevovodja.

Narodne noše!

Ob priliki prosvetnega dneva v
Kranju se ne pozabite fotografirati
pri

fotograf J U G Kranj
(Sedaj nasproti trgovine g. Savnik.)

PREDDVOR

Prosvetnega dne v Kranju se naše Prosvetno
društvo udeleži v polnem številu. Nekateri bo-
do šli s kolesi in na konjih.

Izlet na Koroško z avtobusom priredi naše
Prosvet. društvo 25. julija.

Smrt kosi. Zadnji čas jih je več umrlo v naši
fari. Fr. Zaplotnik in Jože Arh iz Tupalič, Mi-
ha Rechberger iz Preddvora, Katarina Naglič iz
Zg. Bele in Marija Sava iz Novevsi, N. v m. p.

ŠKOFJA LOKA

Dr. Korošec se je „skril“! Naši „pofarji“ sami
ne vedo več, kaj bi si izmislili in natvezli ljud-
stvu v svojo tolažbo. Kar klepečejo tja v en
dan, ne da bi vedeli, kaj jim leti iz ust. Ob pri-
liki velikih celjskih svečanosti je najprvo v Lo-
ki, ne vem kolikokrat, padla vladar, katere so se
potem polastili sivolasi „pofarski“ borci. Koro-
šec pa se je „skril“ pred „jezo ljudstva“ kar v
Begunje na Gorenjsko. Naše „bučmanc“ bi bilo
res treba poslati na tisti oddelek v Ljubljani ki
nosi na svojem prčelju „broj sedam“!

„Plemenska zabava“ se je vršila vkljub temu,
da je ležal na mrtvaškem odru mož, čigar ve-
like osebnosti in borbenosti za narod ne more
zanikati nikdo. Vse mesto je bilo ovito v črno.
Samo nekaterim, ki se vedno trkajo na svoja
„nacionalna“ prsa, češ „samo mi smo pravi na-
rodnjaki, ta druhal tam spodaj pa so protidr-
žavna itd.“ se ni zdelo vredno, da bi preložili
svojo „zabavo“ na drugi bolj primeren čas.

Eden v bolnico, drugi v ječo. Na praznik sv.
Petra in Pavla zvečer sta bila v gostilni pri „Pa-
hovcu“ v Podpurferci Završnik Anton in Zirov-
cev Jaka iz Bodovčev. V pijanosti sta se pred
gostilno sprla, nakar je Završnik potegnil nož,
ter zaklal Jaka povprek čez trebuh. Domačega
sina, ki je miril, je Završnik tudi malo ranil
po čelu. Završnika so orožniki aretirali, Zirov-
čev pa se nahaja v bolnici in zdravniki upajo
da bo okrevati.

Nad venci so se znesli. Ob priliki staroških
svečanosti naši naprednaki kar niso mogli
zdržati. Ker se niso upali lotiti ogromnih mno-
žic ljudstva, so se pa ponotič lotili nedolžnih
vencov. Nekaj so jih potegnili in raztrgali nato
pa hitro odkurili, da ne bi prišli v pest krep-
kim fantom.

Drvo je treba pripogniti, dokler je
mlado.

Stafeta Selca (grob Krekove matere) — Ljub-
ljana (Krekov grob). Za nedeljo 11. julija fantje
Krekovega okrožja pripravljajo velik štafetni
tek od groba Krekove matere — na grob na-
šega Evangelista. Fantje bodo nesli prst iz ma-
terinega groba na sinov grob. Teklo bo okoli
250 fantov. Vse tekače bo dalo Krekovo fan-
tovsko okrožje.

Telovadci!

Po slavnostnem zborovanju, ki se bo končalo
na Glavnem trgu, skupni odhod članov in čla-
nic na telovadnico k skušnji za proste vaje in
orodno telovadbo radi tega, ker bo popoldanski
nastop za nas velike važnosti. Prosimo, da se
brez izjeme vsi udeležijo glavne skušnje.

Ostala navodila boste dobili pred dopoldan-
skim zborovanjem.

Skupina bojevalnikov v Škofji Loki priredi v
nedeljo dne 11. julija zborovanje bojevalnikov na
Suni pri Škofji Loki s sv. mašo ob pol 9. uri
za padle tovariše in pridigo. Po sv. maši bo
zborovanje pred cerkvijo, kjer bo govoril g.
Miroslav Ratej. Pri sv. maši in po zborovanju
poje združeni moški zbor. Po zborovanju bo v
gostilni tovariša Hafner Lovreta na Suhi redni
letni občni zbor. Na zborovanju in občnem zboru
se bo tudi govorilo o preureditvi parka pred
cerkvijo na Brezjah in se bo organizirala nabi-
ralna akcija. Tovariši, pridite v velikem številu!

BISTRICA PRI TRŽIČU

V naši vasi smo pred 14 dnevi praznovali
lepo slovesnost. Naši delavni in požrtvovalni
gasilci so imeli ta dan svoj praznik, blagoslo-
vili so svoj novozgrajeni gasilski dom. Vsa vas
se je z njim vred veselila tega dogodka.

Številni gasilci so prišli iz bližnjih in dalj-
njih vasi, da s svojo navzočnostjo prireditve še
bolj povečajo in ji dajo pomen, kot ji tudi
gre. Ob pol 3. uri popoldne se je pred Košir-
jem formal sprejeli gasilcev s tržiško godbo
na čelu. Sprevod je šel po vasi, kjer so se zvr-
stili gasilci za slovesno blagoslovitev pred no-
vim domom.

Ob 5. uri je prišel z vozom iz Tržiča čg.
duhovni svetnik Anton Vovk v spremstvu ka-
plana čg. Fortune in pa kumice ge. Marije Ko-
sirjeve. Pred domom jih je sprejel starešina
kranjske gasilske župe g. Japelj Pavel in pa
predsednik domače čete g. Zumer. Podali so se
h gasilskemu domu, kjer so jih pozdravili zbra-
ni gasilci.

Predsednik g. Zumer je kot domačin prvi
pozdrvil vse navzoče ter prosil g. svetnika, da
blagoslovi njihov dom. Čg. svetnik je izvršil
blagoslovitev ob asistenci g. kaplana Fortune
in je nato v lepem in sklesanem govoru orisal
pomen gasilskega praznika. Po govoru čg. svet-
nika se je podal na govorniški oder starešina
kranjske gasilske župe g. Japelj Pavel, ki je v
imenu višjih gasilskih ustanov čestital bi-
striškimi gasilcem na njihovi novi pridobitvi,
gasilskem domu. V svojem govoru je orisal
značaj gasilskega doma, kjer naj se priprav-
ljajo gasilci za svoj prostovoljni in nesebični
poklic. Obenem pa naj bi bil novi gasilski dom
tudi mesto, kjer naj bi se gojila ljubezen do
bližnjega po besedah našega najvišjega Učenika.

Po končanem govoru je bil še mimohod ga-
silcev pred zbranimi gosti nakar je sledila pro-
sta zabava.

VELESOVO

V nedeljo 18. julija bo tu slovesnost nove sv.
maše. Prvo sv. daritev bo opravil tukajšnji ro-
jak g. Franc Štepihar iz Praprotnice Polce, ki
je duhovnik v šibeniški škofiji v Dalmaciji.
Letos potече 27 let odkar je bila tu zadnja nova
sv. maša, katero je imel g. Jožef Rogelj, sedaj
župnik na Dobravi pri Kropi.

Zato se vsa župnija pripravlja na to slovesnost
z veliko vnemo in veseljem.

V petek 25. junija je v vasi Velesovo udarila
strela. Gospodarju Henrikju Pilarju so zgoreli
podi in tudi nekeje voz sena. Škoda — ki bo le
delno krita z zavarovalnino, je precejšnja.

PODBREZJE

Kakor smo že javili bo naše Prosvetno dru-
štvo priredilo veliko tombolo dne 18. julija ob
3. uri popoldne na vrtu gasilskega doma. V
mizarski delavnici g. Antoma Fajfarja v Zejah
bo že v par dneh izgotovljen glavni dobiček —
moderna spalna oprava. Ime mojstra nam je
že porok, da bo oprava res nekaj krasnega.

Tudi iz Podbrezja smo se mnogi udeležili po-
greba našega škofo in vodnika blagopokojnega
dr. Jegliča. Zanimivo je, da živi pri nas njegov
sošolec v isti starosti, general v pokoju, g. Jo-
žef Tomšič. Še 14 dni pred svojo smrtjo je
pisal g. Tomšiču pokojni dr. Jeglič, da ga pride
obiskat v Podbrezje, pa je posegla vmes volja
Vsemogočnega.

ŠMARTNO PRI KRANJU

Prosvetno društvo vabi svoje člane in prija-
telje, da se v nedeljo v obilnem številu udeleže
prosvetnega dne v Kranju.

Konjeniki, kolesarji, narodne noše in vsi osta-
li naj se pred 7. uro zberou pred Šmartinski
domom, odkoder je skupni odhod v Kranj,
kjer moramo biti do četrta na osem.

Tedenske novice

KRANJ

Red službe božje v Kranju v nedeljo 11. julija:

Sv. maše v župni cerkvi: ob 5, 6, 7, in 8. uri
zjutraj, ob 9. uri na trgu in zadnja sv. maša
ob 11.30 uri.

Na Primskovem bo sv. maša samo ob 6.30.
Popoldan bodo ob 2. pete litanije M. B. z ljud-
skim petjem.

Odhod iz cerkve od osme sv. maše ne bo mo-
goč preko Mestnega trga, ampak le po Bleiwei-
sovi ulici, ali pa mimo rožnensve cerkve po
Jenkovi ulici proti Stari pošti.

Prosvetno društvo v Kranju se je v ponedel-
jek pri svoji žalni seji spominjal svojega ve-
likega nadškofa dr. Antona Bonaventura Jegliča.
V sejni sobi pred sliko blagopokojnega vlad-
ke, ki je bila vsa ovita v črno in obdana z zel-
enjem se je predsednik g. Trefalt v lepih,
pristranskih besedah spomnil velikega moža, ki mu
je bilo tako pri srečo delo za katoliško pro-
sveto. Ognjevit beseda velikega pokojnika naj
vedno vnema naša srca z Boga in za narod!

Zapisnica občinskega odbora. Prva seja novo-
izvoljenega občinskega odbora se je vršila v
ponedeljek dne 5. t. m. in ne v soboto, kot
smo to pomotoma poročali v zadnjem „Gorenj-
cu“. Zvečer ob 6. so se zbrali v slavnostni dvo-
rani vsi odborniki, katerim se je pridružil tudi
sreski načelnik g. Lipovšek. G. župan Čescaj
je pozdravil vse navzoče ter ugotovil sklep-
čnost.

Predno se je prešlo na dnevni red — zapri-
sego novega občinskega odbora — je g. župan Če-
senj v kratkem govoru orisal delo časne
uprave, ki ga je ona deloma dovršila deloma
pa začela izvrševati. Obenem je opozoril vse
odbornike na delo, ki čaka občinski odbor in ki
se mora nujno izvršiti, ne da bi se pa pri tem

kranjske meščane kaj več obremenilo. Izvršilo
se bo pač vse, kolikor bo dopuščal proračun.
Prosil je vse odbornike, da ga podpirajo pri
delu za dobro občine in jim priporočil, da bo-
do vedno v stiku z volilci, ker bodo le na ta
način mogli uspešno vršiti svoje delo, ki so jim
ga volilci zaupali.

G. sreski načelnik se je nato zahvalil na po-
zornosti, ki so mu jo izkazali odborniki ter jim
je v kratkih in lepih besedah orisal velik po-
men prirege, ki jo bodo položili, ter jim polo-
žil na srce, da pozabijo na vse, kar je bilo
morda do sedaj neugodnega in naj se ravna po
plug. Potem je prvo zaprisegel g. župana, nato
pa še ostale odbornike.

G. župan je nato poročal o prevzemu po-
slov od časne uprave in odsekih, ki se bodo
moralo izvoliti na prihodnji seji.

Občinski odbor se je na svoji prvi slavnostni
seji spomnil tudi pokojnega nadškofa dr. Je-
gliča. G. župan je pozval vse navzoče, da stoji
z molkom počastijo spomin velikega moža, na-
šega rojaka, ki je vedno branil pravice na-
šega naroda. Po končanem molku so vsi nav-
zoči počastili spomin našega vladke s trikrat-
nim slavo.

S tem je bil dnevni red prve seje izvršan.
Dva odbornika (mimogrede naj omenimo, da
nista smatrala za potrebno, da bi pri volitvah
na volišču oddala svoj glas in nista volila) sta
vendar smatrala za potrebno, da že na prvi se-
ji pokažeta tako razumevanje za občinske za-
deve, da lahko sodimo že danes, da bo njihovo
sodelovanje v občinskem odboru res „plodo-
nosno“.

Prihodnja seja občinskega odbora se bo vršila
v petek zvečer.

Proda se samska hrastova
oprava po številu 10 kom.
in dobro ohranjen gramofon
s 26 ploščami po nizki ceni.

Janko Zupan
KRANJ -- mizar
Lajerjeva ulica št. 1.

Cviček

pravi dolenski, dobite pri Centralni vinarni
v Ljubljani, Frankopanska ulica 11.

Pri dobrodelni loteriji prosvetnega dru-
štva v Besnici so bile izžrebane v nede-
ljo dne 4. julija sledeče številke:

1, 6, 32, 104, 163, 200, 222, 306, 327, 345, 382,
444, 453, 526, 530, 549, 550, 561, 722, 785, 795,
812, 822, 863, 878, 898, 926, 1053, 1061, 1106, 1114,
1171, 1190, 1202, 1251, 1253, 1270, 1301, 1324, 1330,
1390, 1465, 1495, 1510, 1549, 1596, 1606, 1687, 1760,
1855, 1884, 1954, 2048, 2094, 2100, 2124, 2325, 2380,
2390, 2391, 2433, 2435, 2458, 2468, 2480, 2497, 2503,
2523, 2662, 2727, 2728, 2778, 2802, 2809, 2847, 2869,
2906, 2925.

Lastniki tablic s temi številkami naj dvig-
nejo dobitke v enem mesecu, sicer dobit-
ki zapadejo v korist prosvetnega doma v
Besnici

Papler Jožef, predsednik, l. r.

„BOHN“

strešna opeka
v najhujši zimi ne odneha,
tovarna jamči let petdeset,
krij z njo, varno streho češ
imet

Kovina d. z. Kranj

Gospodinje!

vkuhavajte sadje v
„WECK“ ovih, kakor tudi
v navadnih kozarcih.
katere kupite z ostalo
steklenino v

Kovina d. z. Kranj

MALI OGLASI

Za vsako besedo v malih oglasih se
plača 0-50 D. Najmanjši znesek je 6 Din

Otomane, divane, modroce in vsa v to
stroko spadajoča dela vam nudi naj-
ceneje ter se priporoča Viktor Tonej
tapetnik, v hiši g. Kocbeka.

Važno! Modroce, otomane, spalne diva-
ne i. t. d. izdeluje solidno in po nizki
ceni BERNARD MAKŠ, tapetnik,
Na skali 5 (v hiši g. Šipica).

Iščem lepo sončno sobo za stalno v mestu s
prvim septembrom. Naslov v upravi.

Iščem veliko sobo s kuhinjo in pritliklinami za
15. avgust. Naslov v upravi lista.

Solarji in solarke iz Stražišča in Kranja, ki bi
hoteli čez poštince kaj zaslužiti naj se ogle-
sijo pri Konjedič Franc, Stražišče pri Kranju.

Odda se manjše stanovanje po zelo nizki ceni
za manjšo družino ali posameznika za Savo
1 uro od mesta. Naslov v upravi lista.

Odda se s 1. septembrom trisobno stanovanje
z verando, balkonom, kopalnico in vsemi pri-
tiklinami. Naslov v upravi lista.

Iščem družabnika s 6000 Din gotovine ali knji-
žico 10.000 Din za odkritje antimonove rude
v globini 10 m. Odstopim 10% od izkoriščane
rude. Ponudbe na oglasni oddelek „Gorenjca“
pod šifro „delničar“.

Proda se po zelo ugodni ceni stavbna parcela
v Senčurju poleg vodovoda, elektrike, farne
cerkve in banovinske ceste. Pojasnila daje
občinska pisarna v Senčurju.

Ugodno prodam najboljšemu ponudniku dva
travnika v Ziganjivasi v izmeri cca 1 ha 54 a
ter gozdno parcelo v izmeri 70 a. Informacije
daje Seljak Tržič, Glavni trg.

Izgubila se je na poti Duplje—Golnik ženska
jopica drap s sivo podlogo. Pošten najditelj
naj jo proti nagradi izroči v upravo lista.

Nagradno tekmovanje!

**Nad 10000.- Din
za Solea-počitnice!**

Počitnice! Vendar enkrat, ko ni treba na delo, v službo, ko lahko
potujete, se baviš s športom, pohitiš ven na deželo, v gore, k morju, ko se
razprostiš, okrepiš, ležiš na soncu in postaneš rjav, se koplješ in lenariš!

In k temu še Solea-nagrada – sijajne počitnice!
Dobro kozno kremo boste na vsak način vzeli s seboj, da se obvarujete
pred sončnimi opeklinami in pred drugimi neugodnimi učinki slabega
vremena in da si ne pokvarite polti. Tokrat naj vam služi Solea krema
s koesterinom, ki krepi kožo, za umivanje pa odlično dišeče Solea
milo z aktivnim lecitinom.

V Solea je doseženo in izpolnjeno vse, kar lahko zahtevate od dobre
kožne kreme in od prvovrstnega toaletnega mila. Treba ti je le
poiskati najvažnejšo prednost Solea-kožne nege in napisati, zakaj
lahko svetujete Solea-nego vsakemu dobremu prijatelju in dobri
prijateljici, to je vse.

Nagradna naloga se torej glasi:

V čem obstoji glavna prednost Solea-kožne nege,
zakaj je za kožo tako posebno dragocena?

Rešitev res ni pretežka, ker se lahko na kraiko ali obirno izrazite,
ker ima vsaka rešitev, v prozi ali pesmi, vesela ali žaljiva, enake
izglede na nagrado, če je le pravilna. (Citajte preje prospekt v zavitu
Solea mila!)

Kot nagrade so razpisane:

1. nagrada v gotovini Din. 3000.—
 2. do 5. nagrada po Din. 500.— v gotovini Din. 2000.—
 6. do 200 nagrada po Din. 17.50
 - (1 doza Solea kreme in 1 kos Solea mila) Din. 3412.50
 201. do 400 nagrada po Din. 10.— (1 doza Solea kreme) Din. 2000.—
- skupno torej Din. 10412.50

Pogoji tekmovanja:

1. Vsak, kdor je čital ta list, razen udeležencev Tvojnice Zlatorog, oddelek Solea, Maribor in članov razsodišča tega nagradnega tekmovanja, ima pravico udeležiti se tekmovanja.
2. Vsak udeleženec sme poslati samo eno rešitev.
3. Vse rešitve je poslati na nagradno razsodišče Tvojnice Zlatorog, oddelek Solea, Maribor.
4. Zaključni termin: 14. julij 1937. S poznejšim poštnim žigom dosepele rešitve se ne bodo moge več upoštevati.
5. Nagradno razsodišče tvorijo:
 - a) notar Ivan Alfič, Maribor
 - b) ing. Nikola Lalič, Zagreb
 - c) tovarniški ravnatelj August Jug, Maribor
6. Pri večjem številu pravih rešitev odloča žrebanje, ki se bo vršilo pod nadzorstvom omenjenega notara. Proti odločitvam nagradnega razsodišča in proti razdelitvi na-
grad ni mogoč ugovor in je izključeno vsako pravno postopanje.
7. Rezultat in imena dobitnikov 1. do 5. nagrade bodo dne 15. avgusta 1937 na tem
mestu objavljena, ostali pa bodo pisмено obveščeni.
8. Isti dan se izvrši razdelitev nagrad.
9. Nagrajene rešitve preidejo z vsemi pravicami v last Tvojnice Zlatorog, oddelek
Solea, Maribor.

SOLEA

milo in krema

Din. 7.50 Din. 10.-, 5.-, 3.- brez trošarine.

Dobi se pri Hinkotu v Kranju ter v drogeriji Šinkovec.

Hlebš - Kranj

Zaloga stekla, porcelana, slik, okvirjev; jedilno orodje,
kuhinjska posoda; stavbeno steklarstvo.

Za Vašo prireditel

rabite prvovrstno pecivo -
sladoled. Dobavi in na ve-
selični prostor Vam ga do-
stavi

F. ŠINK

slaščičarna KRANJ (nasproti župne cerkve)

Poleg tega nudim vseh vrst
bonbonov in čokolade.

Priporočam se špecerijska trgovina

JANKO RANT

KRANJ.

Širite in berite

„Gorenjca“

Naznanilo!

Otvoritev nove gostilne

na Kokrici pri Kopaču, kakor je bilo razglašeno po
letakih, se ne vrši 11. t. m. radi Prosvetnega dneva v
Kranju. Priporočava se cenj. občinstvu za obilen poset.
Kopač - Toporš.

F. Gorjanc Kranj

Nakup in eksport rezanega in tesanega lesa.

Prodaja prvovrstne banaške moke
in trgovina z deželniimi pridelki.

Brzjavi: Gorjanc Kranj. Telefon 23.

Klobuki, kape,
kravate, srajce,
nogavice, galanterija itd.

Po Gorenjski gre en glas,
samo HINKO je za nas!

HINKO

KRANJ

Kdor varčuje,
pri HINKOTU kupuje!
Še je par slamniov po Din 7, 9, 12.

Vsak eleganten gospod in
vsak dober sinko nosi klobuk
znamke HINKO.

Hranilnica in posojilnica v Kranju

(LJUDSKI DOM) r. z. z n. z.

Sprejema hranilne vloge in tudi vloge
na tekoči račun. — Hranilne vloge
se lahko vplačujejo tudi potom poštne
hranilnice in so vlagateljem tozadevne
položnice na razpolago.

Nove hranilne vloge se obre-
stujejo po dogovoru in se
izplačujejo vsak čas brez
napovedi.

Hranilne vloge se obrestujejo najugodnejše.

Vse kar potrebujete za potovanje in kopanje:

Samoprodaja kopalnih oblek znamke „Benger“

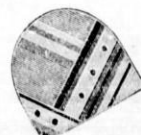
Otroške kopalne obleke Din 15—, damske Din 29—, moške Din 33—
Volnene damske kopalne obleke v raznih barvah in fazonah Din 50 - 60
Najfineje kopalne obleke znamke „Benger“ u Selfix Din 85— — 135—

Potovalni kovčegi po brezkonkurenčnih
cenah,
dolžina cm 45, 50, 55, 60, 65, 70, 75, 80
kom. Din 45, 50, 55, 60, 65, 70, 75, 80.

Fantovske kopalne hlače
Din 6—
boljše vrste Din 8—
Moške kopalne hlače
Din 9—
finejše Din 12—

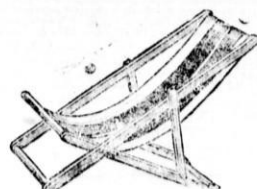

Damske kopalne čepice
samo Din 5—
Bolje vrste Din 8—
Najfinejše iz debelega
gumija Din 16—

Moške polvolnene ko-
palne hlače Din 16—
Finejše voln. D 37—
Najf. Benger D 45—

Kopalni pasovi
kopalne torbice
žoge

Sportni
predmeti,
igračke

Reklamni ležalni stoli Din 39—, z podaljškom za noge Din 59—
Zelo močni ležalni stoli z naslonjalom za roke in podaljškom za noge
Din 89—

Če solnce še tako pritiska,
prijetno ti bo v srajci „Iska“

Ivan Savnik - Kranj

Oglejte si naše izložbe!